

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **V. Š.**, bytem Písecká 11, Praha 3, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. listopadu 2010, č. j. 16/115648/2010/1714,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2010 čj. 16/115648/2010/1714 a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy, ze dne 4. 10. 2010 čj. MHMP 695512/2010 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. října 2010, č. j. MHMP 695512/2010, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za spáchání správních deliktů podle ust. § 16 odst. 1 písm. b), písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), a povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1.000 Kč.

Žaloba byla podána do všech výroků napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí je neodůvodněné, vydané v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné.

Žalobce předně namítá, že uložená pokuta je nepřiměřeně přísná a její vymáhání by pro žalobce mělo likvidační účinky. Žalobce nedosahuje takových příjmů, aby byl schopen pokutu vyměřenou v této výši zaplatit. Výše pokuty je nedostatečně odůvodněná, způsob spáchání správního deliktu, jeho závažnost a okolnosti, za nichž byl spáchán, nebyly zjišťovány, natož prokázány. Tvrzení žalovaného, že jednání žalobce bylo vědomé a pokračující, nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobce poukázal na to, že podniká jako fyzická osoba a na trhu taxislužby působí přibližně 20 let bez jakéhokoli porušení právních předpisů. Poukázal zároveň na jiné závažnější delikty, jako je např. jízda pod vlivem alkoholu nebo prodej zkaženého zboží v obchodě, které jsou sankcionovány v porovnání se sankcí jemu uloženou směšnými pokutami, ačkoli se jedná o nebezpečná jednání mající dopad nikoli na majetek, ale životy lidí. Žalobce uvedl a v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. srpna 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, že pokuta má mít preventivní, výchovný význam a musí být nastavena tak, aby zohledňovala majetkové poměry delikventa. Pokuta nesmí mít likvidační charakter a zničit majetkovou základnu pro další podnikatelskou činnost.

K prokázání svých osobních a majetkových poměrů žalobce doložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009, z něhož vyplývá, že příjmy žalobce z podnikání převyšovaly výdaje na podnikání o 32.839 Kč. Žalobce v rozhodné době žil ve společné domácnosti se dvěma nezletilými dětmi (syn M. je již zletilý), vůči nimž plnil a nadále plní vyživovací povinnost. Vzhledem k nedostačujícím příjmům žalobce své podnikání dne 18. listopadu 2010 přerušil. Nyní pracuje na základě dohody o provedení práce uzavřené dne 1. června 2010 se společností Euro taxi Hatě, s.r.o. za čistou měsíční odměnu nepřevyšující 1.500 Kč měsíčně. V důsledku operace podkolenní šlachy, kterou žalobce podstoupil dne 22. listopadu 2010, byl ještě ke dni 15. prosince 2010 v pracovní neschopnosti.

Výše pokuty je nepřiměřená i vůči údajnému předražení. Kdyby totiž žalobce zvolil trasu delší, než nejkratší možnou, jak tomu v tomto případě bylo, nelze vyloučit, že by výsledná cena za přepravu byla stejná. Správní orgán však vůbec neprokazoval, jakou trasou žalobce jel a zda k předražení skutečně došlo. Rovněž nebyla vzata v úvahu doba čekání.

Pokuta byla žalobci uložena taktéž za údajné porušení povinnosti označit službu cenou v souladu s ust. § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Jak ovšem vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, samotné umístění ceníku obsahujícího vyšší než stanovené maximální ceny není správním deliktem podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách. Informace o ceně nabízené služby byla žalobcem požadovaným způsobem zpřístupněna, neboť je viditelně umístěna na dveřích vozidla tak, aby se s ní mohl každý před využitím služby seznámit, cena je dále podrobně uvedena ve vnitřním ceníku ve vozidle. Žalobce je přesvědčen, že smyslem citovaných ustanovení je splnit informační povinnost, tedy informovat zákazníka o ceně platné v okamžiku nabídky, nikoli takovou informaci porovnávat s nařízením č. 20/2006 Sb. hlavního města Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení o maximálních cenách“). Tvrzení žalobce, že služby poskytuje zejména mimo území hlavního města, kde cena není nikterak regulována, nebylo vyvráceno.

Žalobce s poukazem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu vyslovil přesvědčení, že účelem ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách není chránit zákazníky před předražováním [k čemuž slouží ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách], nýbrž zabránit tomu, aby vozidlo bylo označeno klamavou cenou, nesrozumitelně či neurčitě nebo aby

nebylo označeno vůbec. Žádná z těchto situací však v daném případě nenastala. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se zákonem.

Jelikož žalobce setrvává na tvrzení, že se žádného pochybení nedopustil a nevyvolal tak svým jednáním správní řízení, napadá i výrok, jímž mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení.

Závěrem svého podání žalobce navrhl, aby rozhodnutí Ministerstva financí i jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení. Alternativně žalobce navrhl, aby bylo od trestu uloženého za správní delikt upuštěno, nebo aby byl uložený trest snížen.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že výše pokuty je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně řádně a dostatečně odůvodněna, výše pokuty i její odůvodnění je v souladu s právními předpisy. Tyto skutečnosti byly žalovaným přezkoumány a potvrzeny. Žalobce ve správním řízení své osobní a majetkové poměry nijak nedoložil a likvidační výši uložené pokuty nenamítal. Z toho, že žalobce správnost jím účtovaných cen obhajoval, dovozuje žalovaný, že si byl správně výše cen taxislužby vědom. Opakované porušování cenových předpisů žalobcem je doloženo dalšími hlášeními městské policie.

Regulace cen platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží, žalobce proto nemůže cenu stanovovat svévolně. Zákazník se sice mohl seznámit s cenou nabízené služby před poskytnutím služby, jednalo se však o cenu v rozporu s cenovými předpisy. Správnost svých závěrů podpořil žalovaný odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. ledna 2010, č. j. 5 Afs 37/2009-74, ze dne 22. října 2009, č. j. 9 As 97/2008-78, a ze dne 30. října 2009, č. j. 2 Afs 90/2009-68. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, na nějž poukazuje žalobce, je v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu zcela ojedinělý.

Vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, bylo správní řízení zahájeno důvodně, a proto byla povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci uložena v souladu se zákonem.

Žalovaný uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Oznámením Městské policie hl. m. Prahy ze dne 23. února 2010 byl Magistrátu hl. m. Prahy postoupen úřední záznam sepsaný dne 14. února 2010. Z úředního záznamu bylo zjištěno, že ten den si hlídka městské policie povšimla vozidla taxi registrační značky 6A4 7942 provozovaného pod obchodním jménem V.Š.. Strážníkům je známo, že se jedná o řidiče osobní taxislužby, který nedodržuje nařízení o maximálních cenách. Na vyzvání strážníků řidič, v němž byl ztotožněn žalobce, předložil stvrzenku č. 00516, jejíž fotografie spolu s fotografií ceníku používaného žalobcem je přílohou úředního záznamu.

Stvrzenka č. 00516 za službu poskytnutou dne 14. února 2010 od 01:49 do 01:57 hodin vystavená na částku 353 Kč obsahuje jednorázovou sazbu 80 Kč a celkem tři tarify, které byly během jízdy použity. Pod tarifem č. 1 za 70 Kč/km bylo ujeté 3,3 km, pod tarifem č. 2 za 90 Kč/km bylo ujeté 0,1 km a pod tarifem č. 3 za 28 Kč/km bylo ujeté 1,2 km. Ceník

za provoz vozidla na území České republiky se skládá z šesti různých tarifů, tarif odpovídající nařízení o maximálních cenách je označen číslem 3. Spolu s tarify č. 4 až 6 je označen nadpisem „Slevy za provoz vozidla, které může řidič poskytnout až do výše 70 %.“, informace, že se jedná o ceny platné na území hlavního města Prahy, zde zcela chybí.

Ve vyjádření k zahájení správního řízení žalobce obhajoval správnost svého postupu, přičemž argumentoval tím, že nařízení o maximálních cenách neodpovídá reálným nákladům na provoz taxislužby, při výpočtu maximálních cen se vycházelo ze špatně zvolených výchozích údajů. Žalobce proto na podkladě ust. § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. (dále jen „vyhláška“) navýšil maximální cenu o reálné ekonomické náklady. K tomu, že na svém voze uvádí několik tarifů, žalobce uvedl, že poskytuje služby po celé České republice, nikoli jen na území hlavního města Prahy. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, pak dodal, že samotné uvádění vyšších než regulovaných cen není porušením zákona.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. října 2010, č. j. MHMP 695512/2010, bylo vysloveno, že žalobce se dopustil porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách tím, že jeho vozidlo taxislužby bylo označeno ceníkem v rozporu s ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení o maximálních cenách, a podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách tím, že za poskytnutí taxislužby na trase Praha 1, Karlova ulice – Praha 7, Ortenovo náměstí, účtoval částku 353 Kč, ačkoli na základě nařízení o maximálních cenách byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 169 Kč. Za tyto správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 300.000 Kč. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

Dle odůvodnění rozhodnutí spáchání shora popsanych správních deliktů bylo prokázáno úředním záznamem městské policie a pořízenou fotodokumentací stvrzenky č. 00516 a ceníku používaného žalobcem. K námitkám žalobce správní orgán uvedl, že ust. § 2 vyhlášky nelze použít, neboť neexistují žádné rozdílné určující podmínky mezi taxislužbou, u které hlavní město Praha reguluje cenu, a taxislužbou poskytovanou provozovatelem taxislužby. Provozovatel taxislužby nemůže navýšit regulovanou cenu o žádnou částku. V ceníku užívaném žalobcem není nikterak označeno, že tarif č. 3 je platný na území hlavního města Prahy.

Výše uložené pokuty je odůvodněna rozsahem poškození cestujících, kteří byli poškozeni na ceně o 184 Kč, a tím, že žalobce má na vozidle uveden ceník s vyššími než maximálními sazbami. Správní orgán vzal v úvahu též míru zavinění žalobce. Pro závěr, že jeho jednání bylo vědomé, svědčí fakt, že hlídce městské policie sdělil, že o maximálních cenách ví, ale že jsou dle jeho názoru stanoveny v rozporu se zákonem, a proto zákazníkům účtuje vlastní jízdné. Správnímu orgánu je z následných kontrol známo, že žalobce v protiprávním jednání nadále pokračuje. Jednáním žalobce je poškozováno jméno hlavního města Prahy i profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, nezjišťoval správní orgán osobní a majetkové poměry žalobce a dovodil, že v případě žalobce jsou splněny podmínky pro výjimečné uložení pokuty likvidačního charakteru. Pokuta za jiné správní delikty by neměla ztratit cokoli ze své účinnosti, naopak musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Úctování vyšších cen než maximálních možných lze nepochybně kvalifikovat jako vysoce závažné, jedná se o jeden z nejzávažnějších deliktů podle zákona o cenách, kdy za takový delikt zákon o cenách umožňuje uložit pokutu s nejvyšší možnou horní hranicí 1 mil. Kč. Pokuta byla uložena v třetině zákonného rozpětí a pokud by za takto závažné porušení předpisů byla uložena pokuta nižší, vznikl by tak nepřípustný nepoměr k výši sankcí ukládaných za méně závažné delikty.

Výrok o povinnosti k náhradě nákladů řízení byl učiněn podle § 79 odst. 5 správního řádu, neboť žalobce vyvolal správní řízení porušením svých právních povinností.

V podaném odvolání žalobce brojil proti výši udělené pokuty a zopakoval, že maximální cena stanovená nařízením neodpovídá reálným nákladům na provoz taxislužby. Namítal, že se správní orgán prvního stupně nedostatečně vypořádal s jeho poukazem na možnost navýšení maximální ceny cestou ust. § 2 vyhlášky. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, a na jeho základě konstatoval, že samotné uvedení vyšších než regulovaných cen v ceníku není porušením zákona.

O odvolání bylo rozhodnuto Ministerstvem financí dne 29. listopadu 2010 pod č. j. 16/115648/2010/1714, tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy potvrzeno. Platnost a účinnost vyhlášky, na jejímž základě žalobce argumentoval, že navýšení maximálních cen je zákonným postupem, skončila dnem 20. prosince 2009. Tudíž v době, kdy byla v posuzovaném případě sjednána cena, tato vyhláška již neplatila. Správní orgán prvního stupně se touto žalobcovou námitkou zabýval a k možnosti použití vyhlášky vyjádřil své odmítavé stanovisko. Odmítnutí námítky sice není odůvodněno zcela správně, nemá to však žádný vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Co se týče odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, je pravdou, že Nejvyšší správní soud v umístění ceníku obsahujícího nesprávné ceny neshledal porušení ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách [nyní ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách], novější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. ledna 2010, č. j. 5 Afs 37/2009-74, však jednoznačně pokládá označení vozidla cenami vyššími než maximálními za chybné a odkazuje na související starší judikaturu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. ledna 2010, č. j. 5 Afs 37/2009-74, uvádí: „Lze tak uzavřít, že stěžovatel povinnost označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky zakotvenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách porušil, když ceny uvedené na jeho vozidle převyšovaly ceny maximálně stanovené pro poskytovatele taxislužeb na území hlavního města Prahy.“

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2009, č. j. 9 As 97/2008-78, „pokud žalobcem uváděné ceny, za které v době kontroly nabízel taxislužbu, převyšovaly maximální úředně stanovené ceny taxislužby závazné pro všechny poskytovatele taxislužby na území hlavního města Prahy, nemohlo se v době nabídky jednat o platné ceny ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť platnou cenou může být pouze taková cena, která je v souladu s cenovými předpisy.“

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. října 2009, č. j. 2 Afs 90/2009-68, se uvádí: „Nejvyšší správní soud se v tomto směru plně ztotožňuje s názorem obou správních orgánů i městského soudu, že stěžovatel byl povinen informovat o ceně odpovídající cenové regulaci a pokud by skutečně nabízel poskytování služby za cenu, kterou po zákaznících nebyl oprávněn požadovat, dopustil by se porušení citovaných zákonných ustanovení. Jinak řečeno, nepostačuje zákazníka informovat o jakékoliv požadované ceně za nabízenou službu, nýbrž o ceně správné, tj. takové, kterou je poskytovatel služby oprávněn požadovat. Výklad nabízený stěžovatelem by vedl k nelogickému závěru, jelikož zákazník zpravidla není schopen si v konkrétní situaci přesně zjistit ceny, za které mu může být taxislužba nabízena, a dále, regulace cen by postrádala jakýkoliv rozumný smysl, pakliže by mohla být fakticky negována »smluvními« cenami vyššími.“

Odvolací orgán tedy nepokládal označení zboží cenami, které jsou v rozporu s cenovou regulací, za označení platnou cenou. Za situace, kdy žalobce sice uváděl na vozidle

ceny v souladu s nařízením o maximálních cenách, avšak s nesprávnými podmínkami vztaženými k této ceně vyjádřenými slovy „Slevy za provoz vozidla, které může řidič poskytnout až do výše 70 %.“, nesplnil povinnost uloženou mu ust. § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách a dopustil se tím správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách.

K výši pokuty odvolací orgán uvedl, že je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přiměřeně zdůvodněna. Správní orgán prvního stupně přihlédl k zákonným kritériím uvedeným v ust. § 17 odst. 2 zákona o cenách, především ke způsobu jeho spáchání, k jeho závažnosti a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Jednání žalobce bylo vědomé, pokračující a poškozující dobré jméno hlavního města Prahy. Pokuta byla uložena v třetině zákonného rozpětí. Správní orgán nepřihlédl k majetkovým poměrům žalobce, neboť měl, s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. dubna 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, za to, že jednání žalobce je oním typickým příkladem takové výjimečné situace, kdy lze považovat za přípustné uložení takto vysoké pokuty. Jde právě o takové okolnosti případu, kdy se právnická osoba opakovaně dopouští závažných správních deliktů a předchozí sankce se ukázaly jako neúčinné.

Povinnost k náhradě nákladů řízení byla správním orgánem prvního stupně stanovena v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze neshledal v napadeném rozhodnutí žádné vady, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti, a proto se zabýval jen shora citovanými žalobními body.

Pokud jde o správní delikt § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, účastníci řízení se dovolávali vzájemně rozporných rozsudků Nejvyššího správního soudu k této otázce. Sporná právní otázka se stala předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který usnesením ze dne 22. 3. 2011 čj. 8 Afs 48/2009 – 80 rozhodl, že výrazem „*cena platná v okamžiku nabídky*“ v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do 17. 11. 2009, se rozumí *cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen, není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnosti podle uvedeného ustanovení, rozhodná*. Rozšířený senát NSS tedy dal za pravdu žalobci v tom, že tohoto správního deliktu se nedopustil.

Městský soud v Praze k tomu uvádí, že předmětná právní otázka je v současné době ještě předmětem posuzování Ústavním soudem, u něhož je pod sp. zn. I. ÚS 1400/10 vedeno řízení o ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2010 čj. 5Afs 37/2009-74. Městský soud v Praze proto v některých právně obdobných věcech (např. řízení vedená pod sp. zn. 10Af 24/2011 a 10Af 25/2011) řízení o žalobách přerušil a vyčkává rozhodnutí Ústavního soudu o podané ústavní stížnosti. V této věci ovšem soud řízení nepřerušil, neboť shledal, že rozhodnutí je nutno zrušit na základě dalších žalobních námitek (viz dále).

Co se týče správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, jehož se žalobce dopustil tím, že při prodeji služby nedodržel úředně stanovenou cenu, nenaplnění jeho skutkové podstaty žalobce nenamítal. Zbývající část žalobcových námitek tak směřovala proti výši uložené pokuty. Žalobce především namítal, že uložená pokuta je nepřiměřeně přísná a její vymáhání by pro žalobce mělo likvidační účinky. Správní orgány vyšly mj. z právního názoru vysloveného v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4 2010, č.j. 1 As 9/2008-133, a dospěly k závěru, že jednání žalobce je natolik závažné a opakované a že předchozí sankce se ukázaly jako neúčinné, takže je namístě uložit žalobci pokutu likvidačního charakteru.

Městský soud v Praze považuje poukaz správních orgánů na danou pasáž posledně citovaného rozhodnutí za nepřipadný, dle jeho názoru popisovaný případ projednávané situaci neodpovídá. V prvé řadě je nutné připomenout, že žalobce podniká, resp. podnikal jako fyzická osoba. Žalobce se dopustil správního deliktu, správní orgány však nijak nekonkretizovaly své tvrzení, že na žalobce bylo v minulosti působeno mírnějšími sankcemi, které ho měly od páchání dalších správních deliktů odradit. V tomto ohledu nemá odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žádnou oporu ve spise. Tvrzení žalobce, že na trhu taxislužby působí již mnoho let bez jakéhokoli porušení právních předpisů, tak zůstává nevyvráceno. Ve vyjádření k žalobě žalovaný v souvislosti s touto námitkou poukázal na to, že „správní orgán 1. stupně v průběhu správního řízení další oznámení městské policie o porušení cenových předpisů žalobcem“. K tomu nelze než konstatovat, že takové tvrzení nemá pro řízení před soudem žádnou relevanci. Tato skutečnost totiž nijak nedokládá, že žalobci již před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí byly uloženy nějaké „předchozí sankce“.

Správní orgány tak měly buďto přesně specifikovat, jaké sankce byly žalobci v minulosti uloženy (v jaké výši, za jaký správní delikt a kterým rozhodnutím), anebo – pokud odpovídá pravdě tvrzení žalobce v žalobě, že mu žádné sankce uloženy nebyly – měly správní orgány zkoumat majetkové poměry žalobce a sankci uložit v takové výši, aby nebyla pro žalobce likvidační. Správní orgány jsou přitom povinny zkoumat majetkové poměry pachatele z úřední povinnosti, a proto není pro řízení před soudem podstatné, že žalobce tuto námitku výslovně uplatnil poprvé až v žalobě. Správní orgány obou stupňů si ostatně této povinnosti byly vědomy (jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí v obou stupních), vedeny mylným předpokladem však vycházely z toho, že v případě žalobce není zkoumání majetkových poměrů žalobce třeba. Tento jejich závěr však vycházel z předpokladu, že na žalobce již bylo v minulosti neúspěšně působeno sankcemi mírnějšími, který však jak již bylo shora uvedeno, nemá oporu ve správním spise.

Námitka žalobce, že v řízení nebyla zjištěna skutečná trasa, po níž jel žalobce při předmětné jízdě, není důvodná. V daném případě bylo ze stvrzenky vydané žalobcem zjištěno, že ujetá vzdálenost při předmětné jízdě činila 4,6 km. Tento údaj žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval. Pokud jde o dobu čekání, lze z vydané účtenky bez obtíží zjistit, že při předmětné jízdě nebyla za čekání zákazníkům účtována žádná částka. Pro posouzení otázky, zda byla za jízdu vozidlem taxislužby účtována cena v souladu s cenovými předpisy, je přitom podstatná pouze ujetá vzdálenost a doba čekání. Žádné další okolnosti při výpočtu ceny stanovené cenovými předpisy nehrají roli. Je tedy zcela lhostejné, zda řidič mohl při jízdě zvolit trasu delší (a neučinil tak), neboť cena za poskytnutou přepravu se musí odvíjet vždy pouze od vzdálenosti skutečně ujeté. (Relevantním zjištěním by však mohla být případně skutečnost, že řidič taxislužby zvolil zcela záměrně a bezdůvodně výrazně delší trasu, než je trasa nejkratší možná; o takový případ se však v dané věci nejedná).

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Důvod, pro nějž soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, tak dopadá i na prvostupňové rozhodnutí a znamená nutnost podstatného doplnění spisového materiálu o další podklady pro rozhodnutí. Proto soud současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud přitom ponechává na uvážení správního orgánu prvního stupně, zda po právní moci tohoto rozsudku řízení přeruší do skončení řízení vedeného Ústavním soudem pod sp.zn. I. ÚS 1400/10 anebo zda věc posoudí v souladu s právním názorem vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011 čj. 8 Afs 48/2009 – 80.

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800.- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. července 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.

předsedkyně senátu